

Bene Zoltán

PASIK, NŐK

[CSAK AZÉRT IS]

2019-03-02 | CSAK AZÉRT IS, NOVELLA



Azon a nyáron Bagoly először a műhelyben dolgozott, az apja mellett, de amikor a baleset történt, elájult, és kis híján meghalt. Valami nagy megrendelést kaptak, a présgépeket kétszeres sebességre kapcsolták, hogy határidőre elkészüljenek. Biri bácsi elmélázott egy másodpercre. Négy ujja bánta. A bal kezével tartotta sérült

jobbát a csuklónál, mutatta a többiek felé a szétlapított kesztyűt, amiből vér és nyúlós, viszkózus trutumó csöpögött a padlóra. A tekintetében rémület, vagy inkább csodálkozás, legalábbis Bagoly apja utólag így emlékezett. Bagoly akkor már fejfel zuhant a présgép felé, s ha Kawaszaki odébb nem taszítja, a masina szétlapítja a fejét, ahogy egy szűk fél perccel korábban Biri bácsi ujjait. Így csak agyrázkódást kapott. Az apja nem győzött szabadkozni miatta. A főnök úgy üvöltött, mint akit nyúznak, nem elég, hogy az a férfinak kinéző spiné szétcseszi a kezét, a hülye gyerek majdnem meg is murel! Attól simán csődbe ment volna a cég, annyi pénzt nem lehet kitermelni, amennyit fizethetett volna! Bagoly érezte a kitörni készülő röhögést, amikor az apja utánozta a főnök elfúló hangját, mégis bölcsen magába fojtotta. Attól tartott, hiába felnőtt ember már, ráadásul egy kórházi ágyon fekszik kiterítve, elcsattan egy pofon, ha nincs észnél.

Észnél volt, és három nap múlva kezdetett a tónál, a vízibicikli-kölcsönzőben.

– Ha nem bírod a normális munkát, normális pénzért, akkor ezt csinálod, oszt ennyiből bulizol majd az egyetemen – morgott az apja. – Nyámnyilák vagytok, az a baj – tette hozzá keserűen.

nyámnyila

Bagoly lesütötte a szemét. A nyámnyila szót azelőtt soha nem hallotta az apjától, s ettől valahogy még jobban röstellte magát. Nem elég, hogy iszonyú fejfájás kínozza, komoly anyagi veszteség érte, még szégyenkezhet is. Korábban sosem ájult el. Pedig adott már vért is, és jobban bírta az átlagnál. Érettségi előtt pár nappal mentek el tucatnyian a véradóba. Nyolcan ájultak el közülük. A többiek, köztük Bagoly, napokig cikizték a mimózákat. Erre most ő is elvágódott...

– Eleve fura volt vele dolgozni. Ha nem mondják, magamtól rá nem jöttem volna, hogy nő. Amikor a baj történt, akkor meg nem a vér volt a gondom, tesó, hanem az a trutyi, ami csorgott lefelé, mintha híg krumplipüré lenne, vagy mint a horrorfilmekben a földönkívüli szörnyek szájából folyó sűrű nyál – mesélte Verébnek, aki csak rágta a gumit, meg szívta a cigit, rá se hederített a barátjára. Vélhetően nem is tudta, miként

kell hederíteni. Egyébként is a bikinis lányok kötötték le a figyelmét. A tóparti homokon húsznál is több fiatal, alig takart női test hevert szerteszét, akár vihar után a leszakított ágak a parkban.

– Vágom – mondta Veréb. – Nekem is csorog a nyálam...

Bagoly megdörzsölte a halántékát, hátha enyhül a migrén. Nem enyhült.

– Két napja idejött hozzám egy ribi – kezdett egy történetbe Veréb. – Sose láttam azelőtt, nem idevalósi. Megkérdezte, fönny vagyok-e a Tinderen. Mondtam, hogy nem vagyok.

– Pedig jobbra húználak – mosolygott a lány. – Diának hívnak.

Veréb megmondta a nevét, közben alaposan végigmérte Diát. Különösen sokat időzött a melleknél. Jó mellek voltak. Mind a kettő igen jó.

– Nem találsz bennem hibát – telepedett a homokba, Veréb lábához a lány. A mozgástól hullámoztak a jó mellei. – Azt az egyet kivéve, hogy megőrülök a dugásért.

– No, baszki – nyögött föl Bagoly.

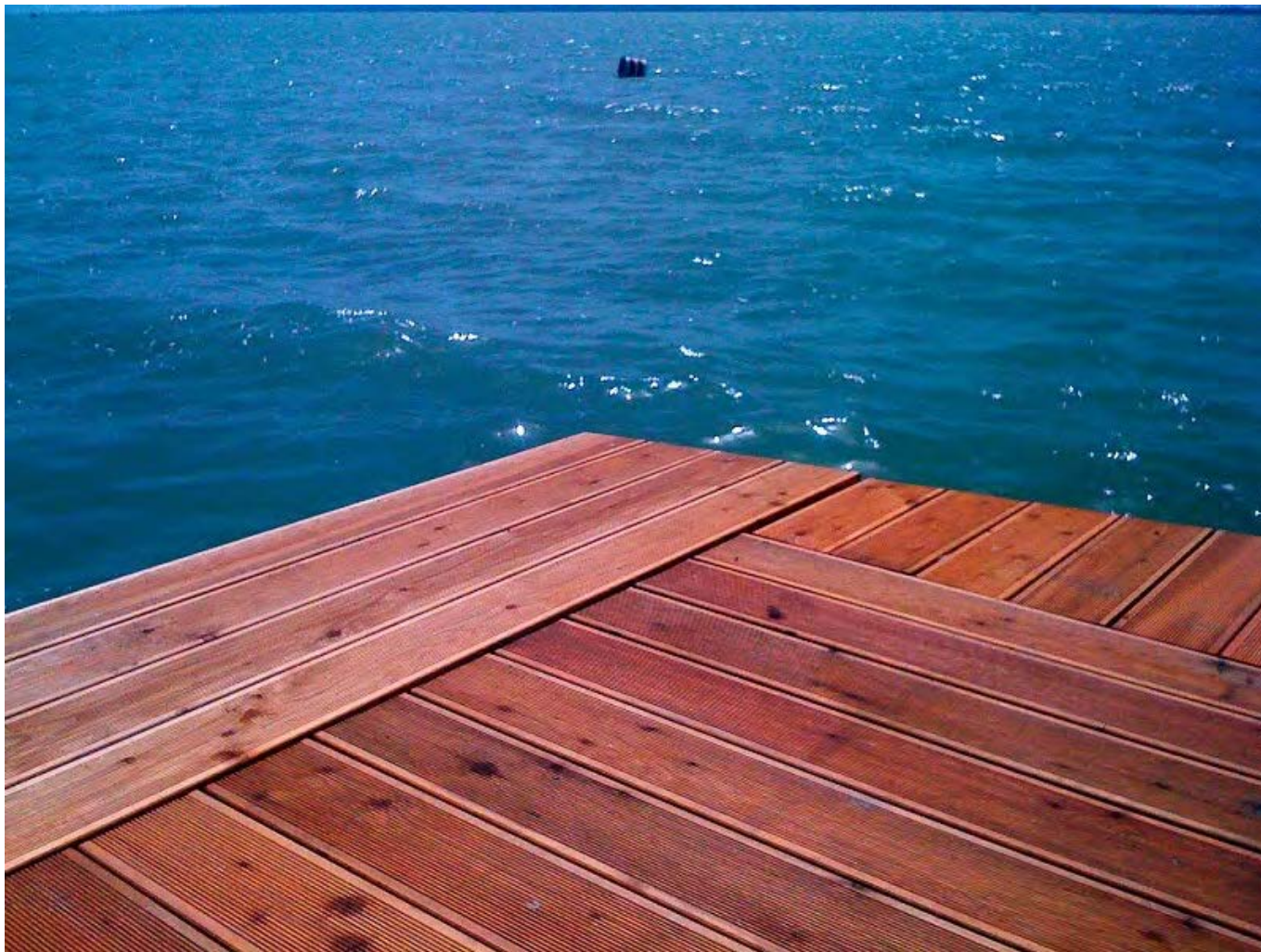
– Ugye, baszki? – ömlött szét a diadalittas mosoly Veréb ábrázatán.

– És? – Bagoly egy pillanatig elfeledkezett a nyomoráról.

– Meg bizony – bólogatott Veréb. Kiköpte a rágót, betemette homokkal. – Kivittünk egy vízibiciklit, azon nyomattuk.

– Belátni az egész tavat, te barom. Ezt nem hiszem el.

– Estefelé volt már – pontosított Veréb.



tutu, flickr.com

Bagoly megvonta a vállát. Hacsak úgy nem.

– Én rajta vagyok a Tinderen – jegyezte meg. – Nemrég még te is rajta voltál.

– De már nem. – Veréb újabb rágót kapott be, meggyújtott hozzá egy cigit. Nem lehetett volna ott dohányozni, ahol ültek, ez azonban senkit nem érdekelt. Azt se tudták, engedélyezte-e egyáltalán valamelyik hatóság a tóparti strandot. Mindenesetre a nagyközség önkormányzatának hivatalnokai is ide jártak.

– Egy hete randiztam egy tinderes csajjal – fújta ki a füstöt Veréb. – A képeken elég jól nézett ki, a valóságban kurva szarul. Az a baj, hogy ha nem kiugróan ocsmány valaki, lehet olyan fotókat csinálni róla, amin egész jól mutat. Effektek meg szűrők, meg

minden szar. Pláne a mobilon, ahol elég kicsik a fotók, nem tudod alaposabban megnézni. Aztán jól megszívja az ember.

Bagoly nem ellenkezett. Négy ütött-kopott vízibiciklit kínáltak kölcsönzésre. Ezeken kívül két kajak és egy hagyományos csónak hevert a parton. Túl nagy kereslet nem mutatkozott a vízi járművek iránt, leginkább csak ücsörögtek, dohányoztak, beszélgettek.

– Nem gazdagodik meg ezen a Majom – összegezte a tanulságot Veréb a második együtt *ledolgozott* nap végén.

– Apáink gyerekkori haverja – mondta Bagoly elmélázva, csak hogy ne hallgasson. Még mindig sajtott a feje.

– Nagy haveri társaság, motoroztak, buliztak. Igazi partiarcok lehettek – nevetett Veréb.

– Vágom. Apám szerint fiatalkorukban ők is hülyék voltak, mint mi. Csak teljesen másként.

– Az egész kilencvenes évek egy nagy katlan szar volt az enyém szerint – Veréb kiköpte a rágót, betemette homokkal.

Bagoly elballagott a büfébe, hozott két doboz sört. Hátukat nekivetették az egyik vízibiciklinek, kortyolták az italt, nézelődtek.

– Baszki, ott a tinderes csaj – nyögött föl hirtelen Veréb.

– Dia?

– Nem, a másik.

Egy molett, nagy fülű lány közeledett feléjük két kövér fickóval. Mikor odaértek, az egyik dagadt leköpte Verebet, a másik Bagoly fejére sercintett.

– Ezek voltak? – kérdezték a lányt.

– Csak az – mutatott a molett csaj Verébre.

A két kövér erre megragadta, fölemelte, hanyatt döntötte a fiút, egyik a kezét, másik a lábát markolta meg, a víz szélére álltak, himbálni kezdték. Bagoly föltápáskodott, megfogta a hozzá közelebb eső vállat.

– Nem jöhet össze minden – próbálkozott.

– De nem is kell úgy beszélni egy nővel, ahogy ez beszélt! – csattant föl a molett lány.

– Egy-két-há-rom! – számolt az egyik dagadt. A *rom*-ra elengedték Veréb testét. Pár métert repült, mielőtt belezuhant a vízbe. Elég nagyot placcsant.

– Basszátok anyátok – intett búcsút az elképedt Bagolynak a lapátfülű lány.

Veréb a térdig érő vízben hevert, levegő után kapkodott. Bagoly odagázolt hozzá, megkísérelte fölhúzni ülő helyzetbe.

– Ne rángass, baszki, fáj! – jajgatott Veréb.

Kínkeservesen az oldalára fordult, aztán lassan fölegyenesedett. Vértett a dereka.

– A telefonomnak is annyi, itt volt a zsebemben – nyöszörgött.

Bagoly tanácstalanul állt mellette. Olyan gyorsan történt minden, még nem is igazán állt össze benne az esemény sor.



Krisztina Konczos, flickr.com

- Biztos van itt egy kő, basszus...
- Szerencséd van, hogy nem a gerinceddel csapódtál neki – szólalt meg egy bajszos, feltűnően szőrös férfi, aki éppen akkor ért oda hozzájuk. – Gyere, elviszlek az egészségházba.
- Köszí, Majom – morogta Veréb.
- Még jó, hogy most jutott eszembe, rátok kellene nézni...

Bagoly elszaladt a barátja pólójáért. Veréb, miután nagy nehezen magára öltötte, Majomra támaszkodva elbicegett.

– Addig tartsd a frontot – vetette oda Bagolynak Majom.

– Tartom – biztosította Bagoly. Nem lesz nehéz, gondolta. Meg még azt is, hogy Majomnak ez a kölcsönzősdi biztosan csak pénzmosoda. Másképp nem éri meg. Keveset fizet ugyan, mégis jóval többet, mint amennyi a bevétel. Igaz, a büfét is ő üzemelteti. Ott van forgalom rendszeren, bár a vasútállomás melletti kocsmájához képest elenyésző. Visszaült a vízibiciklik mellé. A kövér srácokat meg a nagy fülű lányt sehol sem látta már. Tényleg mocskok lehetett a csajjal Veréb. Abból következtetett erre, hogy eszébe se jutott revansot követelni.

– Remélem, nem lesz nagyobb bajod, te barom – motyogta maga elé.

Behunyta a szemét, élvezte, ahogy a napsütés pirosra festi belülről a szemhéját.

– Te fönn vagy a Tinderen – riadt föl egy női hangra.

– Fönn – motyogta.

– Jobbra húztalak.

Bagoly előkotorta a telefonját a zsebéből, megnyitotta az alkalmazást. Közben oldalra pislogott. Amennyire a csillogástól és a szikrázó pontocskáktól láthatta, szépnek tűnt a lány. Megjelent a mobil képernyőjén is. Dia. Ő a Dia. Na, tessék. És éppen lezöttyen mellé a homokba.

– Nem találsz bennem hibát – tette a kezét Bagoly combjára. – Azt az egyet kivéve, hogy megőrülök a dugásért.

– Ezt mondtad Verébnek is.

– Látod, nem hazudok. Kicsit később kievezünk ezzel a csónakkal?

– Nem leszek a barátom lyuksógora.

– Az mit jelent?

Bagoly nem magyarázta el. Csak azért se. Fölállt, faképnél hagyta Diát. Csak azért is.

– Rohadj meg, te ratyi! – koppant a lány hangja a nyakszirtjén. Nem reagált, ment tovább.



Balázs Szántó, flickr.com

Miközben a büfé felé lépdelt, az apjáék jutottak eszébe. Az apja, Veréb faterja, Majom. Amikor ők voltak tizenkilenc évesek, valószínűleg nem lelkeztek volna lyuksógorságon meg hasonló hülyeségeken. Tevékeny, vállalkozó szellemű faszik voltak. Most bezzeg lelkeznének, ha elmondaná ezt a sztorit. Meg a Tindert. Szinte hallotta az apja hangját,

ahogy zsörtölődik. Nekik bezzeg még meg kellett dolgozni a nőkért, nem mehettek biztosra soha, ők meg csak balra húznak, és ott a vége, vagy jobbra húznak, és menten meg is húznak valami rüfkét...!

– Mi történt Verébbel? – kérdezte a büfé pultja mögött álló lány. Osztálytársak voltak általános iskolában. – Innen a fák miatt nem látni rendesen a partig. Csak azt láttam, hogy a főnök támogatja kifelé.

– Bedobták a vízbe. Megsérült. Egy kőre esett.

– Miért dobták be?

– Hülyéskedtek, Betti, csak ennyi.

Betti rosszállóan csóválta a fejét.

– Elmentetek egyetemre, de még mindig csak hülyéskedtek.

– Ez iszonyú hiteltelenül hangzott – szisszentette föl a sörösdobozt Bagoly. – Mintha a *Jóban, rosszban vagy a Barátok közt* valamelyik szereplője mondta volna.

– Baszd meg, Bagoly.

– Ez az, hogy nem csináltam. Helyette veled dumálok baromságokról. És Veréb se csinálta azzal a ducival. Helyette repült.

Betti lebiggyesztette az alsó ajkát. Pasik, gondolta.

– Négyyszáz.

Bagoly fizetett. Nők, gondolta.

Mire visszaért a vízibiciklikhez, Dia eltűnt. Megnézte a telefonját. Már nem tetszett a lánynak. Ha visszatér ő is a bátyjaival, vagy a fene tudja, kikkel, csak azért se fut el. Csak azért is itt marad. Szinte vágyott rá, hogy Dia visszatérjen néhány kigyúrt

kétajtós szekrénnel. Nyugodtan túrné, hogy belevágják a vízbe. Ha előre tudja, hogy kőre esik, akkor is. Nem ájulna el, nem szarná össze magát. Jobb lenne, mint Biri bácsit látni, ahogy tartja a jobbját csuklónál, mutatja a többieknek a szétlapított kesztyűt, amiből vér és nyúlós, viszkózus trutymó csöpög. Úgy érezte, megszédül...

felső kép | Károly Szántai, flickr.com